

Po zimi.

Akó si mrtev, potok!
Ne čujem žuborénja.
Vklenila te je zima,
Ki se povsod razpénja.

Oj pridi cvetna vzpómlad,
Po tebi hrepenímo.
Z nasméhom vkroti milim
Osorno, trdo zimo.

V ledenih zdihaš spónah,
Ki stiskajo sréé ti.
Vkován v globino témnó
Na dan ne moreš vréti.

Oj pridi cvetna vzpómlad
In ječe vse odkléni,
Da spet šumél bo potok,
Oživiljal gaj zeléni.

A iz vasi mladina
Bo v trôpah semkaj vréla
In ob potoku glasnem
Skakala bo vesela.

Fr. Krek.

Na Tičnici.

omu je pač prišlo na misel,“ vprašal sem starega Podmeleca, „zidati na Tičnici ono kapelico, do katere niti pota ni, in katera se le malo vidi iz gostega grmovja. Pač je moral imeti svoje posebne vzroke, kdor je ondù postavil ta zid.“

„Zdaj res ne vodi več noben pot mimo kapelice na Tičnici,“ dejal je Podmelec, „a nekdaj je bil celó vožnji pot, po katerem so vozili nakopan pesek do ceste. A odkar se je bil ondù ponesrečil pokojni Cestar, nihče več ne hodi v óni hrib kopat peska, ampak raje hodijo v Žlebec, da-si je bolj od rok a vender ni tako nevarno.“

„Bilo je nekega jesenskega dne,“ pravil je Podmelec, „in precej lepo suho vreme je bilo. Jaz sem ravno iz gozda peljal nekaj drv, katera sem počasi pripravljaj za zimo, pa me sreča Zaplatarjev Francè, óni iz vasi ter mi pové, da je cestarja na Tičnici ubilo. Tega skoraj nisem hotel verjeti, ker sem bil še prejšnji večer po nekem opravku pri njem in mi je še dal gorečo trsko, da sem si svetil do doma, ker je bila precej temna noč, a človek tudi prvi hip nerad verojame take nezgode. Ali kmalu sem se prepričal o resničnosti Francetovih besed. Prišel sem ravno kraj hoste, kjer se tako lepo vidi na Tičnico, pa zazvoní pri fari z velikim zvonom in takój sem vedel, kaj ima pomeniti ta glas. Postal sem z vozom, zmolil nekaj očenašev za dušo pokojnega, potem pa sem peljal počasi proti domu. Domá so mi vso stvar natanko povedali. Vozil je pesek iz Tičnice po poti proti cesti. Imel je dobro naloženo in ker je pot nekoliko visel, hotel je najbrže nagibajoči se voz